

Svajonų
ROMANAI

2

SIDNĖJAUS GEIDŽIAMIAUSI

AVRIL TREMAYNE

VYRIŠKA

Silpnybės

Knygute.lt

Avril Tremayne
(Avril Tremein)

VYRIŠKA SILPNYBĚ

Antrasis serijos
"Sidnėjaus geidžiamiausi"
romanas

Versta iš Avril Tremayne The Millionaire's
Proposition 2015

© Avril Tremayne, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Ana Gorbatova, dizainas, 2015

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0030-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PIRMAS SKYRIUS

Išvydęs prie punšo dubens stovinčią raudonplaukę Skotas Naitas vos nenusikando liežuvio.

Aukšta, graži, išdidi... sprendžiant iš veido apgaulingai ciniška. Jam patiko.

Tik kaip prie jos prieti skyrybų vakarėlyje? Ar čia tas pats kaip laidotuvės, kur merginas vilioja tik bepročiai?

Skotas minutėlę pamąstė ir dar kartą nužvelgė raudonplaukę. Vakarelis buvo ne tik skyrybų – Vila šventė ir naujus santykius su Robiu. Kitaip tokia skuba Skotui pasirodytų nereikalinga, net jei ji veda prie Robio, kuris visa galva pranašesnis už Vilos buvusįjį Rakštį Pasturgalyje Veiną, tačiau šį kartą jis neskubėjo nieko smerkti, nes staiga atsivėrė visiškai nauja galimybė...

Raudonplaukė įsipylė dar punšo. Skotas jau spėjo pastebėti, koks dieviškas jos kūnas, ir dabar sukosi vienintelė mintis – kaip jį gauti.

Vedinas kilnaus tikslo – pasiimti alaus (punšas atrodė pernelyg mergaitiškas) pasuko prie jos.

- Kaip sakoma apie skyrybas? - retoriškai paklausė pakreipęs galvą į jos pusę.

Moteris atsigrėžė jam dar nebaigus sakinio ir tą pačią akimirką jį užliejo nevaldoma geismo banga. Iš arti ji buvo dar patrauklesnė. Kaitinanti kraują. Ryškūs bruožai, pilkos akys, šelmiškai kilstelėti tamsiai rudi antakiai, karališkai aukšti skruostikauliai ir putlios, ryškiai raudonos lūpos.

Ji net nesivargino atsakyti. Žinojo, kad vyras ir taip užkibęs, ir išdidžiai laukė, ką dar jis pasakys. Jos beprotiškai geidulingose lūpose žaidė vos matoma šypsena.

- Žanas Keras kažkada teigė, kad teisininkui draugiškos skyrybos patinka taip pat, kaip laidojimo namų darbuotojui patinka, kai baigus darbą numirėlis ima ir atsisėda ant stalo.

Aistringos lūpos iš nuostabos prasižiojo. Kampučiai vos kilstelėjo į viršų. Ji atrodė sužavėta. Skotas nusprendė, kad ji jau susidomėjo. Geras ženklas. Puiku!

Moteris iš lėto gurkstelėjo punšo ir įdėmiai nužvelgė jį nuo galvos iki kojų.

- Ar sukiesi šiame versle? - kimiai paklausė ir jo libido sumurkė kaip į medžioklę išsėlinusi katė.

Mmm. Ji ne tik jį sugavo. Ji supančios jį ir privers maldauti sau po kojomis, o jis net nesiškęs.

Skotas nutaisė savo *pasiruošęs seksui, kada tik užsimanysi* šypsenėlę, kurią ypač mėgo, nes su ja paprastai nueidavo toli.

- Jei atvirai, taip, - atsakė jis.

Raudonplaukė nusijuokė. Nuostabus, žemas juokas.

- Turėjau galvoje skyrybų verslą.

- Esu nevedęs ir nesusižadėjęs, jei šito klausi, - žingsnelis artyn. - Ir nesusisaistęs jokiais kitais ryšiais.

Geidulingos lūpos šyptelėjo.

- Gaila. Būtų buvę smagu.

Skotą neretai užklupdavo nepasirengusį, tačiau raudonplaukei užteko tik kelių žodelių. Nuo kada būti vienišam bėda? Ar jai tinka tik vedę?

- Vis tiek gali būti smagu, - tarė supratęs, kad turi suktis greitai.

- Ir jokių pinigų? - pasigirdo apgailestavimo gaida ir atodūsis. - Kurgi ne.

Kas per *velniava*? Ją domina ne tik vedę, bet dar ir pinigingi? Kodėl ji Vilos vakarėlyje? O dar manė, kad jį domina viskas. Žinoma, tik ne

sadomazochistiniai žaidimai. Mėgautis kitam teikiamu skausmu ar jį pakęsti – ne jam.

Moteris pastatė savo punšą ant stalo, įkišo ranką į žalią it smaragdai vakarinę rankinę, ištraukė sidabrinį dėkliuką ir viena ranka jį atidariusi padavė paprastą, baltą vizitinę kortelę.

– Keitė Kleri, – perskaitė. Ir... – O..O-oi.

Vėl pasigirdo žemas juokas.

– Skyrybų advokatė. Vilos skyrybų advokatė. Ji ne tik sėdi ant stalo, bet ir susiradusi šokių partnerį skrieja parketu, ir aš esu tuo visiškai patenkinta. Kokių dar citatų žinai apie skyrybas? – kilstelėjo antakį. – Na, žinoma, Za Za Gabor: „Jis išmokė mane tvarkyti namus, tai aš juos ir pasiliksiu.“

Skotas nusijuokė. Jam gerokai palengvėjo, tačiau dabar susidomėjo ir įsiaudrino dar labiau.

– Visiškai aišku, kodėl Vilai atiteko namas. Kas būtų drįsęs tau atsakyti?

– Drįsta daug kas, bet laimėtojas gali būti tik vienas, o man patinka laimėti.

Iš pradžių kaip katinas murkęs libido dabar suriaumojo.

– Skotas Naitas. Architektas, – ištiesė ranką. –

Etatinis nusikalbėtojas.

Moteris tvirtai suėmė jo delną ir spustelėjo du kartus – ne per silpnai, bet ir nesutraiškė. Tobula.

– Malonu susipažinti, Skotai. Gali kloti -visus juokelius apie advokatus, kiek žinai. Gal kokio būsiu negirdėjusi?

– Po antro smūgio man gali prireikti siūlių. Keitė pasiėmė savo punšo taure.

– Rankinėje turiu adatą ir siūlo, – gurkštelėjo. – Ir kabiamušį, jei nori... šturkščiau.

Skotas perbėgo ja akimis. Nuo kaklo iki vidurio šlaunų ją dengė aptempta, juoda suknelė. Visiškai paprasta ir nepaprastai viliojanti. Nuogos rankos ir kojos. Kūno spalvos aukštakulniai. Mažytė, žalia rankinė. Raudoni plaukai palaidi, o lūpos... Dieve brangus.

Užuodus jos kvapą kūnu lengvai perbėgo šurpas. Tuberozos. Jo mėgstamiausios.

– Man esi panašesnė į plėšrūnę, o ne į taikdarę, – tarė vien tam, kad nenutrūktų pokalbis. Turėjo žūtbūt likti šalia jos, net jei dėl to reikėtų pradėti šnekėtis apie kelio sąnario keitimo operaciją.

– Nes tokia ir esu.

– Manęs neišgąsdinsi.

- Kas tuomet?

- Puikiai žinai, kas, Keite Kleri, tad galime eiti tiesiai prie esmės. Ar atėjai čia ne viena? Su kuo nors, ko neįveikčiau Rubiko kubo varžybose? - ir sulaukęs kvapą laukė atsakymų. *Ne, ne, ne.*

- Ar Rubiko kubas tavo specializacija?

- Na, su kubu man sekasi geriau nei artimoje kovoje, nors dėl tavęs galėčiau virsti gladiatoriumi.

- Tada tau labai pasisekė, nes esu vieniša. Ar irgi turėsiu parodyti, ką sugebu su Rubiko kubu?

- O tavo ilgi, ploni piršteliai miklūs?

- Miklūs per vienuolika sekundžių, - ir liežuvio galiuku apsilaižė lūpas. - Bet galiu ir lėčiau.

Skoto šnervės išsiplėtė pajutus jos kvapą, jos pergalę. Jis palinko į priekį. Dabar jie beveik lietėsi.

- Norėčiau pamatyti, kaip tai darai ir greitai, ir lėtai.

Ji ir vėl kilstelėjo antakį. To užteko, kad Skotas suprastų, kad lovoje ji būtų nuostabi, tačiau jis privalo patikrinti savo hipotezę. Galbūt šiąnakt...

Keitė truputį atlošė galvą. Išdidžiai, lyg mesdama jam iššūkį.

- Bus matyt.

- Kas?

- Koks tavo pasiūlymas.

Jis jau ketino siūlyti iš čia nešdintis ir aptarti pasiūlymą kitur, kai staiga šalia išdygo Vila ir Robis. *Prakeikimas*. Na gerai, gal ir neišdygo, galbūt atėjo, bet jis buvo toks įsijautęs, kad nepastebėjo. Šiaip ar taip, jį sutrukdė labai ne laiku. Knietėjo į ką nors trinktelti.

- Keite, džiugu matyti, kad jau susipažinai su Skotu, - tarė Vila. Atrodė laiminga ir susijaudinusi. - Bet jo tarp tavo klientų nebus. Jis užkietėjęs „Žaliojo rifo“ viengungis!

Skotas net krūptelėjo. Toks apibūdinimas ti-ko homoseksualui arba mergišiui. Robis užjaučiamai paplekšnojo jam per nugarą.

Keitė negalvotų, kad jis homoseksualus. Tik ne po pokalbio, kurį tie du pertraukė.

Kita vertus... mergišius? Šito nepaneigsi, tačiau moteris, kurios tikėdavosi su juo rasti *ilgai ir laimingai*, jis įspėdavo pats. Mokėjo gražiai supažindinti jas su taisyklėmis, užtikrinančiomis, kad abiem bus smagu. Iki atsisveikinimo. Jam nereikėjo, kad draugai baidytų nuo jo

potencialias suguloves, kai dar nesulaukė net pirmojo bučinio.

- Gal likime prie tiesiog viengungio, Vila, - iškošė pro sukąstus dantis.

Aiškliai nesupratusi užuominos ji paklausė:

- Argi nesi užkietėjęs viengungis? Juk tavęs nedomina niekas, kas peržengia draugų su privalumais ribas? Žinoma, čia nieko blogo.

Skotas be žado stebeilijo į draugę. Šalia Robis atsiduso, tarsi žadėdamas nesijuokti. Keitė stovėjo prikandusi lūpą, tokia pačia mina kaip ir Robis.

- Po to, kas nutiko Sekminių saloje... - Vila staiga nutilo ir skaisčiai nuraudo.

Skotas vis dar spoksojo sustingęs, meldamasis, kad ji neužbaigtų sakinio.

- Na, ką gi. Keitė geriausia teisininkė šeimos reikalais Sidnėjuje ir nuostabi, miela, užjaučianti...

- Ačiū, Vila, - ramiai pertraukė Keitė. - Bet aš dar ne šventoji.

Vėl pradėjęs kvėpuoti Skotas pastebėjo, kad jos aukšti skruostikauliai raustelėjo - ir ne gražiai, o *pribloškiančiai*. Jis privalo atgauti pusiausvyrą ir grįžti prie sumanymo.

Skotas kaip sąmokslininkas palinko prie Vilos

ir sušnabždėjo:

- Girdėjau, kad Keitė Rubiko kubo čempionė. Keitė vos nepaspringo juoku.

Dėl to Skotas jos troško dar labiau. Reikėjo ją iš čia išsivesti. Galbūt į terasą, į atokų kamputį, kurį, kaip žinojo iš patirties, nuo pašalinių akių saugojo didelis vazoninis augalas.

Deja, pasigrobtį Keitę jam sutrukdė kita sena draugė iš „Žaliojo rifo“. Eimė. Ji žengė tiesiai tarp jų - Eimė visada užsitikrindavo, kad bus pastebėta, o jai iš paskos atkaušėjo ir jos kambariokė Džesika. Džesikos Sekminių saloje nebuvo, bet ji jau spėjo su visais susipažinti.

Sumanymas pakibo ant plauko, tačiau jis neprarado vilties. Tereikia pusvalandžio ir Keitė bus jo.

Eimė pakštelėjo jam į skruostą ir tuoj pat apkabino Keitę.

- Keite! - sucypė. - Šimtas metų. Keitė nusijuokė.

- Tiksliau dvi savaitės. Tą vakarą „Lapėje“ išgėrei ne taip ir daug. Neprisimeni?

Kokia čia velniava? Nejaugi jis vienintelis nepažįsta Keitės? Na, gal ir nevienintelis - Vilos brolis Lukas Singapūre. Čia kažkoks „Žaliojo rifo“ sąmokslas? Ar galiausiai pasirodys

Šantalė ir Brodis? Kažin ar jis susitvardytų. Įsivaizdavo, kaip Brodis prieina, kaip pasiglemžia dar vienos jo moters širdį...

Ne, Keitė nėra jo moteris.

Dabar apsikabino *Džesika* ir Keitė. Jis nieko nebesupranta. Net ir Džesika pažįsta Keitę?

- „Lapėje“ naujas martinis.

Keitės skruostai vėl raustelėjo.

- Smulkmenas galėsime aptarti vėliau, - tarė ir teatrališkai nusipurtė.

Skotas privalėjo išgirsti tą istoriją.

- Nemėgsti martinių? - pasiteiravo ir tą pačią akimirką Vila, Eimė ir Džesika pratrūko kvatotis.

Jis atsisuko į Robį, bet tas tik gūžtelėjo pečiais, tarsi sakydamas *manęs neklausk*.

- *Purvinųjų* martinių, - pridūrė Eimė. - Kuriais ją vaišino Barnabas, mano senas priešas, tą patį vakarą buvęs „Lapėje“. Šviesiaplaukis, mėlynakis gražuolis Barnabas. Jis manosi esąs Dievo dovana rinkodarai. Ir moterims. Iš dalies, tiesa, bet Keitei ši taisyklė negalioja.

Keitė juokdamasi papurtė galvą, mėgindama pakeisti temą.

- Čia svarbiausia, kaip jis pasakė „purvinasis“, - įsikišo Džesika imdama taureę punšo. -

Viena, kai tavęs klausia, ar norėtum purvinojo martinio, ir visai kas kita, kai tavęs paklausia: *Ar mėgsti išsipurvinti, mažute?* Po tokios frazės susilydytų bet kuri, bet tik ne Keitė.

Merginoms vėl pratrūkus juokais Keitė ranka užsidengė akis.

Robis aiškiai būtų prasmegęs skradžiai žemę.

- Rimtai?

Vila pakštelėjo jam į skruostą.

- Ne visi vyrai tokie subtilūs kaip tu, Robi.

Robis atsisuko į Skotą.

- Ar kada esi pasakęs ką nors panašaus?

- Ne, ir po reakcijos, kurios sulaukė Barnabas, vargu ar kada ryšiuos. Nors kažkada jaunystėje prisidariau gėdos mestelėjęs dvynėms komentarą apie *ménage a trois*¹.

Džesika išpūtė akis.

- Dvynėms? Ta prasme... *ménage a trois*? Čia kažkoks kokteilis?

- Kokteilis, - patikino Skotas....

---

¹ Posakis, reiškiantis, kad trys žmonės gyvena kartu, siejami romantinių ir lytinių santykių (pranc.). Posakis dažnai vartojamas turint galvoje seksą trise (čia ir toliau - vert. pastabos).